

18:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 22:34–46.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags predikoämne "Vägen till Guds rike" vill ställa oss inför hela djupet och allvaret i Jesu förkunnelse, som vi hört i dagens evangelium om det yppersta budet och om Messias, Davids son, på Guds högra sida. Guds rike är med i evangeliets första del likaväl som i den andra, är alltså sammanvävt med buden på ett sätt, som vi måhända inte väntat, ja, nära nog avvisar. Strax förut har Jesus i en liknande situation, innan han uppräknar buden, klart och tydligt sagt: "Men vill du ingå i livet, så håll buden". (Matt. 19:17) Dagens evangelium och dess hänvisning till budet att älska Gud över allting och nästan som sig själv står under samma ord, genomträngs av samma allvar. Det kan tyckas som om "Vägen till Guds rike" därmed bleve oframkomlig, och som om mörkret fölle över den vägen. Alla sådana tankar är dock grundade på ett missförstånd, ja, på ett oförstånd. Vår evangelisk-lutherska kyrkas bekännelse säger om denna Jesu undervisning om "Vägen till Guds rike": "Då det sålunda heter: Om du vill ingå i livet, så håll buden, så bör detta förstås så, att buden icke kunna hållas utan Kristus eller utan honom behaga Gud". (SKB, s. 149) Därmed är det sagt, att vårt evangelium i dag är oss givet som en helhet, så att vi inte kan fylla Lagen, älska Gud och nästan, utan tron på Kristus på Faderns högra sida, utan tron på den förhålligade, rättfärdiggjorde och rättfärdiggörande Herren, och så att vi inte kan ställa oss under hans översteprästerliga ämbete, under Faderns ord till den för oss korsfäste och levandegjorde Sonen: "Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedecks sätt" (Ps. 110:4), utan att därmed älska denne Herre på tronen och vår nästa. Allt detta kommer till oss i ett och samma Ord, i ett och samma evangelium.

Därmed är det också sagt, att talet om att älska Gud, att älska sin nästa, är tomt och innehållslöst, så länge vi inte vet oss fördömda i den korsfäste Sonen, frikända i den uppståndne och himlafarne Herren, tagna till Guds barn i honom. Ja, säger vår bekännelse om budens uppfyllelse: "Men detta kan komma till stånd först sedan vi genom tron blivit rättfärdiggjor-

da och pånyttfödda och mottagit Den Helige Ande. Ty först och främst kan ingen fullgöra Lagen utan Kristus. Vidare kan ingen hålla Lagen utan Den Helige Ande ... Därför komma vi att älska Gud, först sedan vi med tron omfattat hans barmhärtighet. Först då blir Gud föremål för vår kärlek." (SKB, s. 123 f.) Gud som föremål för vår kärlek, som "obiectum amabile" i be-kännelsens sköna latinska språkform, är alltså den nådatron som avbildas i våra gamla kyrkorum, och där Fadern håller den korsfäste Kristus i sina utsträckta händer och Den Helige Ande utgår av dem båda. Just detta förkunnar Jesus i dagens evangelium för sina åhörare den gången och för sina åhörare i dag. Det är ett evangelium, som lyfter oss in i Guds rike, som ikläder oss Anden, som sänder oss att älska Gud och vår nästa, att nitälska för buden, att tjäna Gud i vår nästa, allt under nådastolens välsignelse, i kraft av dopets nåderika livets vatten. Om detta säger vi så:

- I. utan tron på Kristus vår rättfärdighet saknar vi kärleken,
- II. med tron på Kristus vår rättfärdighet skänks vi kärleken,
- III. med tron på Kristus vår rättfärdighet vet vi kärlekens gärningar.

I. Utan tron på Kristus vår rättfärdighet saknar vi kärleken.

Den värld, som omger Jesus, och som han talar till, är samma onda, opånyttfödda värld, som är föremål för ordets tilltal i dag. Nya Testamentet tvekar inte att framställa fariséerna i deras falska, kristuslösa fromhet som kärlekslösa syndare, som budordens överträdare, som giriga utnyttjare av änkor, som föraktare av äktenskapets helgd och som fiender till föräldravörnaden. De sadducéer, som kort nämns i inledningen, var förnekare av själens odödlighet, kroppens uppståndelse och änglarnas tillvaro och som sådana betrodde med just de högsta kyrkotjäns-terna av den hedniska romarstaten. Detta är den krassa bild, som d. h. Skrift ger av den kristuslösa tron, den onda tron, som ändå visste sig bättre än det

omgivande hedniska folkhavet. Sådana är också vi, så länge vi inte tror på Faderns Son och föds på nytt av Anden, som utgår av Fadern och Sonen.

II. Med tron på Kristus vår rättfärdighet skänks vi kärleken.

Lika litet som vi kan ta oss tron på Kristus eller födas på nytt av oss själva, kan vi ta oss kärleken, rycka den till oss, klättra upp till den. Den skänks åt oss som en gåva, en högst oförtjänt gåva till syndare, utgjuts över oss från himmelen, sätter våra hjärtan i brand genom nedstigande eldslågor i nådemedlens oansenliga gestalter. Det bör vara med stor förvåning, som vi finner sådant i vårt orena inre, som vi fastställer, att Gud i sin barmhärtighet gjort oss delaktiga av något, som så strider med vår kalla egenkärlek, vår likgiltighet mot Gud och nästan. "*Obiectum amabile*" har kommit till oss, och något har hänt. Om detta inte har hänt, om Jesu ord talar om något för oss främmande, om dagens predikan talar ett för mig främmande tungomål och beträder obekanta länder, står jag under domen och måste i bot gripa om nåden.

III. Med tron på Kristus vår rättfärdighet vet vi kärlekens gärningar.

Det skulle kunna tyckas, som om den omvälvande storslagenhet, den överflödande rättfärdighet, som utgår från evangelium om honom, som sitter på tronen, skulle lyfta oss ur budordens torftighet, ur uppräknandet av kraven, ur nästans vardagsbekymmer. Ändå talar den himmelske Herren högst konkret om buden, vars uppfyllande låter oss "*ingå i livet*": "*Du skall icke dräpa, 'Du skall icke begå äktenskapsbrott, 'Du skall icke stjäla, 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd' och 'Du skall älska din nästa såsom dig själv*". (Matt. 19:18 f.) Det låter alltihop närsynt kalkborgerligt och i avsaknad av den rätta örnflykten. Sådana halsbrytande övningar var dock just fariséernas specialitet, när de lät självvaldas fromhetsövningar uppväga omsorgen om åldrade föräldrars behov. Den falska fromheten vill alltid älska bortom och över de enkla buden, välja egna gärningar. Den sanna kärleken däremot undervisas från Jesu mun och lever i buden, upprepar dem dagligen och gläds åt nåden att få uppfylla dem.

Amen.